

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Sfantul Apostol Andrei a fost fratele Sfantului Petru, si impreuna au fost primii ucenici ai lui Hristos. Dupa Pogorarea Sfantului Duh, prin tragere la sorti, Apostolii au primit teritoriile unde sa predice. Astfel, Sfantul Apostol Andrei va predica in Scytia si Asia Mica. Sfantul Apostol Andrei a fost martirizat la Patras, in Grecia. Nu se cunoaste cu exactitate anul mortii sale, se presupune ca ar fi fost in timpul uneia dintre persecutiile lui Nero (54-68) sau Diocletian (81-96). Potrivit traditiei, a fost rastignit pe o cruce in forma de „X”. In anul 1995, Sfantul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane a hotarat ca ziua Sfantului Andrei sa fie insemnata in calendarul bisericesc cu cruce rosie, iar in 1997, Sfantul Andrei a fost proclamat „Ocrotitorul Romaniei”.

PROGRAMUL LITURGIC

IN SĂPTĂMÂNA 28 NOIEMBRIE – 4 DECEMBRIE 2016

Miercuri 30 NOIEMBRIE: SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE – ora 8.30 AM

Vineri 2 DECEMBRIE:

PARACLISUL MAICII DOMNULUI – ora 6.00 PM

Sâmbătă 3 DECEMBRIE :

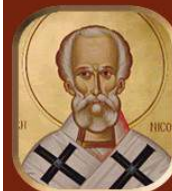
UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE ȘI PARASTAS – ora 8.30 AM

VECERNIE – ora 6.00 PM

Duminică 4 DECEMBRIE:

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE – ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
917. 592. 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 30 - A DUPA RUSALII

In vremea aceea un dregător oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu. Știi poruncile: „Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind, Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino de urmează Mie. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Și, văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu vor intra cei ce au averi în Împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția lui Dumnezeu. Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască? Iar El a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu. (Luca 18, 18 - 27)

O ISTORIE A PARACLISULUI MAICII DOMNULUI

În cultul creștin ortodox există **două Paraclise închinat Maicii Domnului**: primul Paraclis compus de călugărul Teostirict în secolul nouă (unii spun Teofan) și un al doilea Paraclis. Pe parcursul anului se cântă doar primul Paraclis închinat Maicii Domnului însă pe durata postului Adormirii Maicii Domnului (1-14 august), tipicul bisericesc spune ca primul și al doilea Paraclis să fie cântate alternativ. În biserica ortodoxă Rusă, echivalentul paraclisului este *Moleben*, ce are o structură asemănătoare, numai că se omite canonul, păstrând doar refrenul și Irmosul cântărilor trei, șase și nouă.

Slujba primului Paraclis al Maicii Domnului este mai veche decât ce a celui de-al doilea și unii i-o atribuie călugărului Teostirict, care a trăit în secolul al nouălea. Alții consideră că este lucrarea Mitropolitului Teofan Mărturisitorul din Niceea care a trăit în același secol. Unii chiar iau în considerare alternativa că Sf. Ioan Damaschin ar fi fost autorul. Ceaslovul stabilește autorul astfel: „Un poem de Teostirict Călugărul.“ Unii spun chiar că aceste două nume au aparținut de fapt aceleiași persoane și că Teofan ar fi fost numele lui Teostirict înainte să devină călugăr. Cercetările recente asupra autorului primului Paraclis stabilesc faptul că a fost scris de Sfântul Teostirict Mărturisitorul. Acesta a folosit Canonul Maicii Domnului precum și alte surse liturgice și ecleziastice pentru a compune Paraclisul .

Sfântul Teostirict Mărturisitorul și lupta sa pentru icoanele sfinte

Teostirict Mărturisitorul, starețul Mănăstirii Pelekete din apropierea Prusei, a pățimit pentru Sfintele Icoane sub domnia împăratului păgân Constantin Copronimul (741-775). Acest sfânt este sărbătorit pe 29 februarie în bisericile slave și pe 17 martie în bisericile grecești. Teostirict s-a născut în Triglia din Bitinia și s-a călugărit de la o vârstă fragedă la Mănăstirea Sfântului Ioan Teologul, cunoscută de asemenea sub numele de Mănăstirea Pelekete, unde mai târziu a și devenit stareț. În perioadă împăratului Constantin V Copronimul, generalul său din Asia Minor, Michael Lachanodrakon a început o persecuție aprigă împotriva călugărilor care venerau Sfintele Icoane. În 763 în seara Jorii Mari generalul a venit la Mănăstirea Pelekete în timpul Sfintei Liturghii. Starețul Teostirict săvârșea Sfânta Liturghie împreună cu 780 de călugări aflați sub ascultarea sa, dintre care 70 de ieromonahi. Dintr-o dată bătaia puternică la poarta mănăstirii au întrerupt atmosfera solemnă și 2000 de soldați de-ai generalului erau afară și strigau, provocând spaimă. Soldații au spart poarta și au intrat în curte. Generalul Michael Lachanodrakon a dat buzna în biserică împreună cu armata și s-a îndreptat spre stareț. Generalul i-a smuls Sfântul Potir și l-a izbit de podea lovindu-l pe stareț în față. Această faptă a condus la o luptă între călugări și soldați. Văzând acestea, starețul le-a ordonat fiilor săi duhovnicești să se retragă iar generalul i-a înmânat o hârtie spunând pe un ton nervos:

„la hârtia asta și semnează imediat împotriva idolilor pe care îi numești icoane ori dacă nu vă vom ucide pe toți. Este un decret al Regelui Constantin V.“

„Poate vrei să spui Copronimul“, zise starețul Teostirict. „Nu vom semna nimic niciodată împotriva Sfintelor Icoane la care ne închinăm“.

Pe când starețul spunea acestea, generalul a ordonat să înceapă măcelul. În doar câteva minute 400 de călugări au căzut morți. După aceasta generalul a dat un alt ordin: ceilalți călugări să fie legați cu lanțuri și să fie duși în curte. Apoi a cerut să dea foc la fiecare din colțurile mănăstirii pentru ca totul să se facă scrum. Astfel, această minunată mănăstire a fost mistuită de flăcări. Călugării capturați au fost duși la împăratul Copronim și înfățișați înaintea sa. Împăratul l-a întrebat pe Mihail, generalul armatei: „Câți sunt?“ Generalul a răspuns: „40 de ieromonahi, 342 de monahi și starețul.“

Într-un moment de furie împăratul le-a spus călugărilor: „Călugări netrebnic! Nesupunere și răzmeriță în imperiul meu, înfățișați-vă! Sunt Constantin al V-lea și nu permit să fiu luat peste picior.“ Un călugăr numit Sinesios zâmbind s-a apropiat de împărat și i-a zis: „Copronime!“ Noi suntem fiii lui Teostirict și am învățat de la bătrânul nostru să călcăm pe capetele diavolilor și ale iconoclaștilor.“ Spunând asta, călugărul Sinesios și-a pecetluit destinul. Împăratul a ordonat ca imediat să-i fie tăiat capul. După asta împăratul a luat pe fiecare călugăr în parte și cei ce nu s-au abătut de la credința Ortodoxă au fost decapitați în acel moment. În timp ce Constantin se bucura în sufletul său, sângele a zeci de călugări martiri curgea ca un râu. După măcel împăratul i-a ordonat lui Teostirict să se apropie. Sfântul s-a apropiat bucurându-se că poate să-și mărturisească credința, dar și cu tristețe și lacrimi pentru un asemenea macabru.

Mânios împăratul a țipat: „Criminalule! Călăule! Ai omorât 780 de copii de-ai tăi cu un imn, numai ca să nu renunți la idolii pe care voi le numiți icoane. Criminalule, vei fi cunoscut în istorie ca un ucigaș de copii.“

Starețul nu a spus nimic. Însă s-a îndreptat spre peretele unde un portret al împăratului stătea afișat l-a dat jos și l-a călcat în picioare. Și apoi a zis: „O astfel de rușine numai tu o meriți. Mă închin sfintelor icoane și sunt însetat de această moarte. De fapt, mă grăbesc să-i ajung din urmă pe sfinții mei copii, să câștig coroana muceniciei.“ Văzând cum a decurs măcelul, în acel moment mulți soldați și membri ai gardei împăratului s-au decis să se ridice împotriva lui, înspăimântându-l. Împăratul a apelat la comandantul armatei să-l salveze. Comandantul și-a scos sabia gata să o folosească, când deodată soldatul Aimilios Teravinos a ridicat sabia, s-a însemnat cu semnul Crucii și a scos din sânul său o icoană de-a lui Hristos strigând cu putere: „**Fii blestemat ereticule Copronim, și eu mă închin sfintelor icoane. Ucide-mă!**“ Astfel a căzut și capul lui Aimilios.

A doua zi împăratul a chemat din nou pe stareț înaintea sa dar primind aceleași răspunsuri a ordonat să-i fie tăiat nasul, urechile și degetele. Apoi cu clești i-au rupt fâșii de piele și astfel fiind a fost aruncat într-o temniță întunecată fără mâncare sau apă, ca să moară în această condiție. Însă starețul Teostirict a supraviețuit în închisoare timp de nouă ani, datorită milosteniei avută de câțiva soldați care îi strecurau înăuntru pâine și apă.

În anul în care Constantin Copronim a murit, iar fiul său Leon al V-lea i-a urmat la tron. Deși fragil la trup, el avea un suflet bun. Leon a eliberat toți prizonierii care venerau sfintele icoane. Starețul Teostirict a fost de asemenea eliberat și adus înapoi în mănăstirea sa ce acum ajunsese o ruină. Teostirict a primit cereri de la mănăstirile din vecinătate ca să vină la ele dar el a refuzat, preferând să locuiască în mănăstirea sa, unde a locuit fericit alături de „copii“ săi. Într-un colț al ruinelor s-a decis să-și construiască o colibă din lemn și acolo să trăiască singur pentru toată viața. Acolo, printre ruinele vechii mănăstiri și după toate suferințele prin care a trecut, a alcătuit Primul Paraclis al Maicii Domnului. A început:

De multe ispite fiind cuprins, Alerg către tine căutând mântuirea mea, O Maică a Cuvântului și Fecioară, De rele și de nevoi mântuiește-mă.

După trei ani petrecuți în singurătate, noi monahi au venit la acest sfânt bătrân, ce acum nu avea nici degete, nici urechi și nici nas și i-au cerut să le fie stareț. Neîndrăznind să se opună voii lui Dumnezeu, Teostirict i-a luat sub aripa sa și astfel s-au adunat din nou 800 de monahi în aceeași mănăstire.

Starețul Teostirict a mai trăit încă 25 de ani alături de ucenicii săi și astfel Mănăstirea Pelekete a fost reînviată. Pe 17 martie 807, sufletul lui Teostirict a întâlnit pe cele ale copiilor săi martirizați iar ultimele sale cuvinte se spune că ar fi fost: „Icoanei Tale ne închinăm, Bunule Doamne, cerând iertare pentru păcatele noastre, Hristoase Dumnezeule...“